

Ova država, zadržavajući dugog trajanja, pokazuje tokom nekoliko desetina vekova sva klasična obeležja takozvanih istočnih robovlasničkih država, orijentalnih despotija. Još na razmeđu IV i III milenijuma p.n.e. u drevnom Egiptu je obrazovano četrdesetak oblasti čija je praosnova mogla biti nekadašnja plemenska organizacija osnovana na principu: jedno pleme – jedna noma. Takva zajednica vremenom postaje centar religijskog kulta i svaka dobija svog "vladara". Ujedinjavanje noma biće dugotrajan proces koji će dovesti najpre do stvaranja dvaju zasebnih carstava: Gornjeg (južnog) i Donjeg (severnog) Egipta.

Kasnija istorija nezavisne egipatske države obično se deli na tri osnovna perioda: Staro carstvo, Srednje carstvo i novo carstvo. Između Srednjeg i Novog carstva, negde u XVIII veku p.n.e. u Egiptu je došlo do velikih prevrata i krupnih unutrašnjih nemira o kojima se malo zna ("...zemlja se prevrnula kao grnčarski točak – zabeleženo je na jednom papirusu – i razbojnik je postao bogataš, bogataš se pretvorio u razbojnika... Zakonski spisi iz sudske palate izbačeni su i po njima se gazi..."). Negde oko 1650. godine p.n.e. u oslabljeni Egipat provaljuju Hiksi i vladaju većim delom njegove teritorije oko vek i po. Period Egipatske istorije posle Novog carstva označava se kao pozni period (libijski – saiski i persijski) koji traje od XI do IV veka p.n.e. Zatim slede grčko-rimski period (od osvajanja Aleksandra Velikog 332. godine p.n.e. preko osvajanja Egipta od strane Rimljana 30. godine p.n.e., do podele Rimskog carstva na Zapadno i Istočno 395. godine n.e.), pa vizantijski period istorije Egipta sve do 640-642. godine n.e. kada ga osvajaju Arapi. Iz jednog takvog okeana istorijskog materijala, nauka državno-pravne istorije obično izdvaja tri za nju najbitnije celine: društvo, državu i pravo.

Činovništvo je takodje imalo ogromnu moć. Iako brojne državne integracije u organizovanju egipatske privrede pogodovala su izrastanju armije činovnika tzv. pisara. Unjihovoj nadležnosti je rezrezivanje i prikupljanje poreza u nature, nadzor nad izgradnjom i održavanjem irigacionih sistema, nadzor nad radom državnih robova.

Mada je Egipat robovlasnička država, osnovnu radnu snagu ipak ne čine robovi, već seljaci. Malobrojniju grupu među njima čine oni seljaci koji su vezani za zemlju poklonjenu od strane faraona, hramu ili činovniku; nisu smeli da je napuštaju a uz obavezu prema državi davali su deo proizvoda hramu ili činovniku na čijoj su zemlji. Njihova sela, činila su ono što se već tradicionalno naziva seoska opština. Veća seoskih opština beležile su akte o kupoprodaji, nadgledala stanje kanala, rešavala imovinske sporove. Tokom vremena, starešine seoskih opština će se pretvoriti u neku vrstu državnih činovnika. Nije mali ni broj seljaka koji su padajući u bedu gubili zemlju, a zajedno sa njom i slobodu.

Položaj robova u Egiptu bio je u proseku povoljniji od kasnijeg statusa robova u tzv. Zapadnim robovlasničkim državama, naročito u odnosu na Rimsko carstvo. Ovde su oni imali ograničenu pravnu i poslovnu sposobnost, mogli su da imaju porodicu, a u slučaju da zaključe brak sa slobodnom osobom gubili su ropski status. Veliki broj robova bio je svojina države ili hramova, ali su robove pribavljali i svi oni koji su mogli da ih kupe.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com